

Opta al VII Certamen Literari

Montserrat Miró

Festeig efímer

David Mainard

Una parelleta entra al bar. S'acaben de conèixer a l'autobús. Ell se sent atret per la silueta ben proporcionada de la dona i ella s'ha enamorat a primera vista de l'home. Busquen una taula arraconada, fan la comanda i s'intercanvien un sospir.

–Saps? Crec que ets l'home de la meva vida.

–Gràcies.

–No és un afalac.

–Gràcies un altre cop.

–Ronques?

–De vegades. En tot cas, només quan dormo. O això diuen, vaja.

–Qui? –pregunta desconcertada–. Que no vius sol?

–Per això mateix, perquè visc sol a vegades hi ha gent que dorm amb mi.

–Ah caram, vols dir al teu llit?

–Si tenim temps d'arribar-hi, sí.

–Ja veig que t'agrada la marxa.

–I el futbol. Veure'l, és clar.

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?

–Depèn de qui siguin els altres.

–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena. Aficions?

–Ah sí, quines aficions tens?

–Teatre, cinema, òpera i literatura.

L'home tradueix mentalment el jeroglífic: fer veure el que no és, el serial de sobretaula, cantar sota la dutxa i les revistes del cor.

–En què penses? –prosegueix ella amb els ulls brillants.

–Demanaré un altre cafè.

–En què penses? –insisteix.

–Parla'm de tu. Dels amics, de quan temps fa que fas dieta...

–I com ho saps, que estic a règim?

–Dona, perquè ratlles la trentena i m'has confessat que estàs soltera i sense compromís.

–Tornem-hi! –protesta ella mentre somriu en constatar que el pentinat la rejoveneix.

–A què? –esclafeix ell satisfet en comprovar que la diplomàcia també li permet fer veure el que no és.

–A fer-te el simpàtic, cap de mula!

–Ah caram, caram. O sigui que t'agrada muntar a cavall?

–Depèn.

–Depèn de què?

–Home, a vegades prefereixo fer de cavall i no pas de genet.

–Parla-me'n.

–Ara i aquí?

–A veure, com t'ho diria, jo... Saps? A la vida, qualsevol experiència és com treure's el carnet de conduir: primer la teòrica i després la pràctica. Parla-me'n.

–Vas al gra, tu. ¿I si jo cerqués una relació més estable, algú amb qui compartir la vida i la descendència?

–No t'ho recomano.

–El què?

–La canalla. Implica temps, feina i calés. I quan comencen a treballar es passen deu anys mendicant bitllets per culpa del contracte temporal.

–Ets cruel. Molt cruel. M'encanta això: em posa a cent.

–Ho veus? Amb les criatures no podries. Te les trobaries pertot arreu i en els moments més inoportuns.

–Parles com un expert. Quantes en tens?

–Dues que valen per quatre. I tu, per què no en tens?

–Com ho saps, que no sóc mare?

–Perquè tens moltes ganes de ser-ne.

–Ja, mira, el cas és que això de formar família s’ha convertit en la meva assignatura pendent. I jo en vull una de ben gran, que per cada festa s’ompli la taula de gent fent xerinola!

–N’estàs segura? Jo no els convidaria –li etziba de sobte i alçant la veu.

–A qui? Vull dir, a on? I... per què?

–Són uns garrepes i, a sobre, tot ho troben malament –prosegueix incisiu, mentre treu de la butxaca de l’americana el bolígraf que li havia regalat l’entitat bancària l’endimoniat dia que va signar la no menys endimoniada hipoteca–. O no te’n recordes de quan vam celebrar aquell sopar amb els Castany? La vergonya que ens van fer passar –sentencia alhora que escriu quelcom en un tovalló–. I la propina? La Marta ni tan sols ens va permetre insinuar que podíem deixar el canvi! –li mostra el rectangle de paper. La dona llegeix: “segueix-me la veta, si us plau”.

–Ah, euh, sí, ui sí, quanta raó que tens! Són uns... d’això, són uns daixonses, què caram!

–I d’altra banda, convidar-los ens obligaria a reestructurar totes les taules, i ja saps que per aquest calvari jo no hi penso passar.

–Ui no, i tant que no. Uf! No, no, verge santíssima, i ara! –exclama histriònica mentre aprofita l’incís per regirar la bossa de mà, convençuda que hi trobarà el bolígraf del Club de loga que va perdre ja fa temps.

–Són uns impertinents, diantre! Ens esguerrarien el gran dia i això, princesa, no ho permetré mai.

–Ets tan... tan... –la recerca infructuosa vira de cop per aconseguir un nou objectiu: el llapis de pintar els ulls– tan cavallerós, terrosset –hi afegeix, entrant de ple al joc.

–I tu tan meravellosa, nimfa dels somnis d’estiu.

–Quin ratolí tan reboniquet que tinc! –sospira mentre escriu quelcom en un altre tovalló–. No sé pas què faria jo sense tu –remata mentre li mostra el missatge: “deixa’m el boli”.

–Ets el millor tresor que podia trobar –l’afalaga sense abaixar la veu i agafant-la de les mans amb el boli fent d’espelma.

–Ah, i per cert: què en fem, de l’orquestra de cambra? –pregunta ella per desenganxar-se–. La contractem o... –encarrila mentre gargoteja quelcom al tovalló.

–Tu mateixa. El preu era mòdic, però cal veure’n la qualitat. I en temes musicals, ho admeto, tinc l’oïda d’un picapedrer.

–Amb això no et faré pas cap compliment, gripauet meu –li assesta mentre gira el tros de paper–. A vegades me’n faig creus dels gustos musicals que tens!

–Dona, tampoc n’hi ha per tant! –es defensa llegint: “¿per què dintre fem comèdia?”–. Almenys no deies pas això el dia que et vaig exhibir la col·lecció de CD’s, te’n recordes? Quina tarda tan sensacional –rebla tenaç després de recuperar el boli per escriure: “Dona rossa + pitrera siliconada + gigoló dopat + darrere meu = a ex. No ens parlem”–. I com vam riure, amb aquella recopilació de bandes sonores! És clar que com els clàssics no hi ha res: Frank Sinatra, Adamo, Vicky Leandros, Nana Mouskouri...

–Balades d’amor? Oi sí, i tant, és veritat! –li pregunta: “com l’has reconeguda, si et dóna l’esquena?”–. Quan de temps fa que no les escoltem? Édith Piaf, Les Champs Elysées, Dors, mon amour... Ens cal un sopar romàntic però ja!

–D’acord, un sopar sentimental però amb ressopó, ja m’entens. Què tal divendres? –li respon: “Sobredosi de perfum d’espígol + taloneig exagerat. M’he girat i l’he vista”–. Plego a les tres i puc preparar-te una vetllada de les que fan història.

–Segur que sí, serà una nit memorable! –exclama ella, en fer-se càrrec de la situació.

–Què vols dir amb “segur que sí”? Ho dius com si jo ja no t’agradés!

–Ets un ximple, noiet! És clar, que m’agrades. Si només ho deia per tocar-te el voraviu. A més, tens raó: ens cal un sopar romàntic de seguida! –redacta: “¿què li vols fer creure, exactament?”

–A falta d’orquestra de cambra, haurem de recórrer a la música enllaunada per ambientar el banquet de noces. Ens en sortirem, ja ho veuràs.

–Tu creus? –escriu: “Ah val, ja ho entenc”–. Home, ara que t’han promocionat ens podem permetre l’orquestra, no?

La pell facial de l'home adquireix la tonalitat crepuscular d'una tòrrida i estiuenca posta de sol.

–Recorda't que m'han ascendit de galons, no pas de cartera –l'adverteix: “la pensió, collons! Vigila què dius”–. A més, no és qüestió de gastar-nos així la fortuna de la teva herència, princeseta.

–La meva herència? Ah, sí, l'herència. Pobre oncle! Li hagués agradat tant assistir al casament! –protesta: “no m'expliques res i a sobre em renyes! Quina barra!”–. Segur que igualment hagués apadrinat les nostres criatures de manera ben generosa. No com aquella tia viuda i malcarada que viu al poble.

–Qui vols dir: la Teresa, la Carme o l'Agnès? Per eliminació només pot ser l'Agnès, perquè la primera és morta i la segona és monja –es defensa: “però com vols que t'expliqui res, si mai no em deixes parlar?”–. És la tia dels pisos. En té mitja dotzena. Però no me'n farà pas hereu, pots ben creure'm!

–Ja t'ho dic jo: és més rata que la Marta, la que sempre ens fa passar vergonya quan anem de visita a ca'ls Castany –amb lletra dolça i delicada li recorda: “tros d'imbècil, ens acabem de conèixer!”–. És ben cert que la família no te la pots triar.

–I molt trist, perquè mira que jo faria un Pla Renove de cap a peus. Potser traumatitzaria la mare, pobra dona, perquè hauria de llençar la majoria dels àlbums de fotos, però jo em quedaria ben a gust –admet: “ai sí, perdona, ja no me'n recordava!”–. Què tal si anem a fer la compra de la setmana?

–Som-hi! –accepta resoluta mentre sentència: “però ep, ja has esbombat que ens casarem, eh?”–. Quina sort que siguis la persona més considerada i amable del món, ratolinet meu!

L'home estrefà una ganyota en lloc del somriure de rigor. S'acosta a la barra, treu la cartera i paga les consumicions. I abans d'anar-se'n amb la futura núvia de bracet, demana un tovalló al barman, hi esborralla quatre mots i li torna.

El cambrer llegeix: “coneixes un bon advocat matrimonialista?”